

לקיי
שעון חורף!

הדלקת נרות: 16:44
יציאת השבת: 17:36
רבינו תם: 18:08

ע"פ אופק תל אביב
כ"ח בטבת התשפ"ג

טוב לחסות בה'

824

למה? זה לטובתך!

וארא התשפ"ג

משה רבנו הולך בשליחות ה' אל פרעה ומבקש ממנו לשלוח את עם ישראל מארצו. פרעה שומע זאת ומוסיף להכביד את העבודה על עם ישראל. מהיום, לא תקבלו לבנים, אלא תכינו אותם בעצמכם. רואה זאת משה רבנו וליבו נקרע בקירבו. הוא זועק לה' ואומר: "למה הרעותה לעם הזה... מאז באתי אל פרעה לדבר בשמך, הרע לעם הזה, והצל לא הצלת את עמך". אומרים חז"ל כי הקב"ה לא ראה את טענה זו בעין יפה והשיב לו: "וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב" – "חבל על דאבדין ולא משתכחין, היכן אברהם, יצחק ויעקב, שעם כל הניסיונות שנתתי להם בחיי, לא הרהרו אחר מידותיי ולא שאלו שאלות, אלא קיבלו הכל באהבה" (שמות רבה ג,ד). כמה פעמים מתעוררות לנו קושיות בחיים: "למה הרעותה", אך בורא עולם משיב כי הכל נעשה בהשגחתו ומרוב אהבתו, אך ורק לטובתנו. את המעשה המדהים הבא סיפר מגיד המישרים, הרב חיים זאיד שליט"א: "לפני זמן לא רב עברתי

לרפואה פרנסה והצלחה: מ"א מיכאל וציפורה אחיאל. מנשה ואורה אחיאל. א"ה הדר בת נחמה. ליאורה. אורטל חנה בת הדסה וב"ב. פנינה בת שושנה וב"ב. אושרית בת פנינה וב"ב. משה שמואל בן זלדה. מוריה בת רויטל. רחל בת מרים ובעלה וכל יוצאי חלציהם. ישעיהו בן מרים. גאולה בת דבורה. דביר בן רויטל. ליאור בן פרידה. אריאל בן רויטל. ניסים חיים רפאל בן לטיפה. שרה חיה רפאלה בת רחל.

זינוג הגון: ניר ואודליה בני ציפורה.

זש"ב"ק: שולמית בת איריס. יסכה בת מזל. הדר בת נחמה. אליס בת פרידה. בת-חן בת גילה רוחמה.

לעילוי-נשמות: הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה, הרב שמעון בן בחריה. מ"ס צדוק בן נור ומרים בת גליה. יחזקאל בן גורג'יי. גבריאל בן סמינה. שלום בן מנחם שמריהו. יוסף בן ג'ניה. פרחת בת טובה. עליזה בת מזל טוב מלכא. פנחס בן דינה. שרית שרה בת מריאן. גלילי הכהן בן כוכבה. שלמה בן סעדיה זנדאני. רוני אהרון בת מזל מלכה. עמרון יוסף בן סאלם ומרים. שרה בת קמר. רבי עובדיה בן יפת. מרים בת ר' שמריהו. שרית שרה בת ויקטוריה. גלילי הכהן בן כוכבה. סוזן שושנה בת חביבה.

באיזור 'חזון איש' בבני ברק, ולנגד עיניי אני רואה המולה והתקהלות גדולה של אנשים. בבני ברק כל דבר קטן מושך קהל סקרנים הרוצים לדעת על מה ולמה ההמולה. לא רציתי לפרוש מהרוב, והתקרבותי גם אני למרכז העניינים, ואני רואה שכול מקיפים בחורה מסוימת. "שלום הרב זאיד", פנתה אליי הבחורה, "אני בת סמינר 'אור החיים, תלמידה של הרב ולא תאמין מה קרה. כשהאוטובוס שהייתי עליו הגיע לתחנת 'גן ורשא', ירדתי מהאוטובוס וניגשתי אל תא המטען לקחת את המזוודה בשביל להגיע לסמינר. אלא, שכאשר נפתח תא המטען ראיתי כי המזוודה שלי גלשה פנימה אל עומק התא. בלית ברירה, נכנסתי פנימה והתחלתי לזחול על ברכיי בשביל להוציא המזוודה. הנהג שהביט במראה וראה שאינני באיזור, חשב שכבר לקחתי את המזוודה, ולכן סגר את תא המטען עליו והחל לנסוע. תא המטען נעשה חשוך והתחלתי לצעוק בקול, אך הנהג לא שמע כלום. הנהג ירד את הירידות של רחוב רבי עקיבא, ואני התחלתי להיטלטל מצד לצד בתוך תא המטען כשאני מפוחדת ומזיעה מבהלה. "לפתע", עוצרת הבחורה ואומרת, "אני שומעת קול ליידי שאומר לי: "הלו, מה את עושה פה?". נבהלתי מאד, התבוננתי וראיתי בחור ישיבה שנכנס גם הוא לתא המטען לקחת את המזוודה, כשהנהג סגר גם עליו את הדלת.

"תצאי מפה מהר", הוא צעק אליי, "זה איסור יחוד". "על מה אתה מדבר?", הגבתי לו בלחץ, "נתקעת פה בדיוק כמוך, ואני בקושי נושמת". תפסתי חזק את המזוודה כשהבחור ממשיך לצעוק יחוד, ומיד בתחנה הבאה, רח' חזון איש, במקום זה שאנו עומדים, נפתח דלת התא מטען ושנינו נמלטנו בבהלה. "ומי זה הבחור שנתקע איתך בפנים?", שאלתי, והיא הצביעה לי על בחור שעמד מבוהל בצד עם המזוודות כשההמון מקיפים אותם להבין את המתרחש. ניגשתי אליו, כשהלה היה מבוהל וזועק: "יחוד, יחוד". חייכתי ואמרתי לו: "מהשמיים סידרו לך פגישת שידוך ראשונה עם הבחורה, תן לי בבקשה את הפרטים שלך". לקחתי את הפרטים של שניהם וסידרתי להם פגישה. רבותיי, הזוג הזה נפגשו כמה פגישות, וכיום הם זוג נשוי החי באושר ב"ה". (מתוך יקול הלשון)

ברגע הראשון הם הרגישו שכל מה שעברו היה צער וקושי, בגדר "למה הרעותה", אך הקב"ה אומר לאדם: 'אינך מבין שכל מה שאני רוקם נעשה רק לטובתך! מאהבתי אליך, אז תקבל זאת באהבה!'. נא לא לעיין בזמן התפילה - למנוע יצא שכרו בהפסדו - שכר לימוד תורה בשבת פי אלף מלימוד תורה ביום חול - טעון גניזה!

לעבור כנגד המתפלל
 דבר מצוי מאד, שאדם בא לבית – הכנסת, והציבור עומדים שם בתפילת יח, וברצונו לעבור כנגד פני המתפללים כדי להתפלל בעצמו. הדבר ברור שאסור לו לעבור לפניו, אלא עליו להתמתין עד שיסיימו את תפילת יח, ואז יוכל לעבור. אך השאלה הנשאלת היא האם יש להקל בזה לצורך תפילה בציבור, שידוע אותו האדם שבכדי להתפלל עם הציבור הוא נאלץ לעבור לפני מתפללים אחרים, בכדי שיהיה גם לו מקום לעמוד? ובשו"ת יד אליהו כתב למעשה שאין להקל בזה, שהרי כדי לקיים המצוה של תפילה במניין, עובר איסור. ורק לצורך השלמה למניין שהיא מצוה של רבים, כשיש רק תשעה מתפללים – יכול לעבור לפני המתפללים, כיוון שישעה דוחה לא תעשה.

בישיבת "חברון" היה בחור שהיה מאריך בתפילת יח בדביקות, ומסיים תמיד 5 דקות אחר כולם. אותו בחור לא שת לבו שמכיון שהוא עומד בסמוך לדלת היציאה מבית המדרש, הרי הוא מפריע לציבור החפץ לצאת מבית המדרש, שאינם יכולים לעבור על פניו, כשחלקם עוברים בגללו על האיסור, וחלקם יוצאים מהדלת האחורית. פעם אחת, נודמן שהגאון רבי שמחה זיסל ברוידא זצ"ל להתפלל במקום, ובסיום כשרצה לצאת, הבחין בבחור המתפלל בדבקות, ובלית ברירה נאלץ להתמתין עד שיסיים תפילתו. כשסיים הבחור את תפילתו, פנה אליו הרב ואמר: "קשרת אותי בשרשראות של זהב, שאני שמח שאתה מתפלל בדבקות, אבל מצטער שאתה מפריע לאחרים לצאת מבית המדרש." מיד שינה הבחור את מקום תפילתו.

סגולת סעודת מלוה מלכה במוצי"ש אומר הרה"ק ר' ישראל מרוזין זי"ע (עירון קדישין) על הפסוק: "וְהָיָה סֵלֶם מִצֵּב אֶרְצָה וְרָאִשׁוֹ מִגִּיעַ הַשְּׁמַיְמָה", 'סלם' ראשי תיבות 'סעודת לוויית מלכה', שאף שסעודה זאת נראית מוצבת ארצה – כדבר גשמי, עניינה גדול ונשגב ומושפע ממנה השפעות רבות לעילא ולתתא.

מלוה מלכה

בשם הצדיק ר' שלום מפראהביטש זי"ע: "כל מי שישמור סעודת מלוה מלכה – בטוח הוא במזונות תמיד", ורמז לזה מה שנאמר בתהלים: "סעדני ואושעה ואשעה בחוקך תמיד", דוד המלך אמר 'סעדני' – כל מי שמקיים את סעודתי, 'ואושע' – תהיה לו ישועה, ובמה תהיה ישעותו? ואשעה בחוקך תמיד, וכידוע כי חוק הוא לשון של מזון ופרנסה, שיזכה לפרנסה ומזונות בשפע. * "אם כסף תלוה את עמי" – אם תצטרך לכסף אז "תלוה" תעשה סעודת מלוה מלכה. (סגולת ישראל)

הרב פנחס ברייער
 Eik חינוך, ארצה ומנחת חבים
 Gmail.com@5706567 קשר

פרפורציה בחינוך

ליד שולחן השבת הוא לא מסוגל לשבת חמש דקות רצופות. הוא קם, מתרוצץ ומחפש תעסוקה, במקום לשבת כמו בן מלך... התיעצתי עם מחנכים, וכולם אומרים לי להניח לו. אבל אני לא מבינה, איפה האחריות? יותר מהכל, אני פוחדת מהרגע שבו יצאו הדברים החוצה. מי יודע איזה כתם זה יעשה על המשפחה שלנו. אתה מבין, כבוד הרב? הוא הבכור, אני פוחדת שזה יזיק לשאר הילדים.... הקשבת והקשבתני, ואז שאלתי: "בן כמה הילד?". ואז היא השיבה: "כעת עלה לכיתה ב'". שמעתי זאת ונרגעתי... גם אתם? רבותני, לעיתים 'צל הרים' נראה לנו כמו הרים, וכל זבוב כמו פיל. ומדוע? לצערנו, אנו שומעים בתקופתנו על בתים בהם הילדים נפלטו לרחוב ועזבו את דרך הבית, ובלבנו מכרסמות תחושות וחששות שמא ח"ו הדבר יארע אף לנו.

כתוצאה מכך אנו עלולים לאבד פרפורציות. כל ירידה בלימודים נתפסת כטרגדיה והתחלה של... כל אמירה סתמית שלו מתפרשת כחוסר חשק בעבודת ה'. וכשמאבדים פרפורציה, מתחילים לעשות את הטעויות הגדולות באמת. ההורים מתחילים להגיב קשה, ולעיתים אף מדביקים סטיגמות על הנער התמים, עד שהוא מתחיל להאמין כי יש לו קשיים בעבודת ה'. הורים יקרים – הירגעו, בחנו את המצב בנחת. מה פשר מעשיו, התיעצו וושקלו היטיב את התגובה הראויה.

"הלו... אפשר להתייעץ?", התקשרה אשה ששידרה כי מדובר במקרה חמור מאד. במשך חמש דקות היא פרקה מטען כואב וכבד כל כך, שגרם לי לרחם עליה מאוד. "תבין, כבוד הרב... כל החיים שלי אני מתפללת בעיקר על זה. בסוף, אצלי בבית, בממלכה שלי, עלי להתמודד עם דבר כזה. זה כל כך קשה לי". "מה קרה?", שאלתי. והיא פירטה: "בכל שנותיי כתלמידה חלמתי על הבית שאקים: שיהא מלא בקולות של תפילה, ללא מריבות, בית שקול תורה מהדהד בו – וכעת הכל טפח על פניי. אין לי כח יותר לעמוד בזה!".

"אבל עם מה את מתמודדת?", ניסיתי להבין. "עם חיים שלי, הבכור. הוא היה החלום שלי. קראנו לו על שם הרבי הקודם שלנו. הוא נושא שם קדוש כל כך, ובסוף כלום... הוא בקושי מתפלל, אפילו בשבת הוא לא הולך בקביעות לבית הכנסת. הוא עסוק רק בשטויות... בעלי אומר לי שגם כשהוא כבר מגיע לתפילה, הוא מחפש כל הזמן סיבה לצאת החוצה... אני ובעלי מסבירים לו את חשיבות לימוד התורה, מספרים לו עד כמה אנחנו נהנים לראות אותו יושב ולומד, אבל הוא מצדו לא עושה כלום. יכולה לעבור עליו שבת שלמה בבית, מבלי שהוא יפתח ספר... הוא גם אלים. מכיוון שהוא הבכור, הוא מרגיש שמגיע לו הכל... הוא רודה, פשוט רודה באחים הקטנים שלו.

רבנו שמעון זצ"ל

תורה אברהם | היגיונות

לפני כשבוע וחצי, יח' בטבת התשפ"ג כבה אור העולם, עם הסתלקותו לגנזי מרומים הענק בענקים – מרן הרה"ג ר' שמעון בעדני זצ"ל.

והמשפלים יזָהרו פְּזֹהַר הַרְקִיעַ,

אומר דניאל (ד, 2) – אלו האנשים

שעסקו בתורה ובמצוות, שלעתיד

לבוא בעולם הבא יהיו זוהרים כזוהר

הרקיע, וימצדיקי הרבים בפוכבים

לְעוֹלָם וָעֶד – אלו המלמדים דרך ה'

לרבים (מצודות), אשר עתידים להאיר

ככוכבים. ומדוע ככוכבים? – לפי

שאדם העומד כאן בעולם הזה

ומתבונן על כוכב בשמיים, נראה

הוא בעיניו כדבר קטן ושולי עם אור

חלש, אך אם יתקרב הוא לשמיים

יגלה כי הכוכב ענק פי כמה מכדור

הארץ, ואורו זורח באור יקרות, אלא

שלעיניים שלנו הנמצאות רחוק

מהכוכב נראה הדבר להיפק.

כך הוא בדיוק גדולי העולם כהרב

שמעון בעדני, מי שראה אותו נתקל

ביהודי הנראה פשוט, השוקד על

תלמודו, אך גדולתו היתה אדירה.

את המעשה המדהים הבא סיפר

הרה"ג משה מאיה שליט"א, מחכמי

מועצת התורה הספרדי: "בימים בהם

לימד הרב שמעון בעדני בישיבת

'פורת יוסף', נהג הוא מידי לילה

ללמוד עד שעה מאוחרת, הרבה

לאחר שעלו חבריו על יצועם.

באחד הלילות, התקשה הרב בהבנת

דברי הרא"ש על הגמרא והצטער על

כך מאוד. הוא עמל שוב ושוב, אך

ללא הצלחה. בצר לו, פרש למנוחת

הלילה כשצער גדול בליבו.

"והנה", מספר הרב מאיה, "באמצע

הלילה, אני רואה את הרב מתעורר

בבהלה מהשינה, ורץ לכתוב דבר

מה. 'מה קרה?', שאלתי אותו

בבהלה. והרב זצ"ל ברגעים של

שמחה אדירה אמר לי במילים הללו:

"כעת התגלה אליי בחלום רבנו

הרא"ש בכבודו ובעצמו והסביר לי בדיוק

היכן התשובה לשאלתי על דבריו.

על כן, רצתי לכתוב את הדברים ויש לי

שמחה גדולה עד מאוד על כך". עד היכן

מגיעה עמלה של תורה בעולם הזה!

כשהרב היה כבר מבוגר, פנו אליו

תלמידיו וביקשו להעביר את הכולל

שעמד בראשותו, אל הבית של הרב, שם

יגיעו האברכים וילמדו וכך יהא קל לרב

ללמוד ולא יטרח להגיע עד הכולל.

הרב זצ"ל סירב בכל תוקף וטען כי הוא

אברך מן המניין לכל דבר, וברצונו

ללמוד עם האברכים בבוקר ובעהרניים

בתוך הכולל. איזו ענוה מופלאה!

רבים לא יודעים כי הרב לא היה ישן את

שינת הלילה על מיטה נוחה, אלא ישן על

הספה – כך היתה בקשתו.

כח האמונה והתפילה של הרב נעשו

בתמימות שהרעישה עולמות. כמה פעמים

שהיו באים לרב יהודים הזקוקים לישועה

ומבקשים שיתפלל עליהם, היה הרב

משתתף בצערם, מברכם, אך חותם ואומר

להם: "למה אתם רוצים שאני יתפלל

עליכם? הרי בורא עולם שומע תפילות כל

פה, נכון? ובידו הכל! אז בואו ונפנה

אליו יחד", והיה רגיל לומר עימהם את

'שיר למעלות אשא עיניי אל ההרים'.

הדיבור עם ה' והפניה אליו בתמימות.

חיזוק עצום זה הצטרף אף ללימוד הקבוע

של הרב בספר 'חובת הלבבות', בו היה

נוהג ללמוד למשך כשעה וחצי ביום.

האמונה החזקה שחי בה, הביא לכך

שלפני מספר שנים נרצח נכדו של הרב

בעדני בפיגוע דריסה.

הרב הספיד את נכדו בבכי ואמר: "זה נכד

רביעי שאני משתתף

בהלוויה שלו. ריבנו של עולם,

זה כל כך כואב, נכד כזה יקר, תלמיד

חכם הלך מאתנו, אבל אין לנו שאלות.

אנחנו יודעים שזה טוב, יודעים שאנחנו

לא רואים את התמונה כולה. תודה

לך ה', גם על מה שאני לא מביין".

איזו אמונה מבהילה ביותר!

אלא שהדבר שעמד במעמקי ליבו של

הרב היה – קירוב רחוקים.

הרב היה מקבל מידי ערב קהל לזמן

קצר של כדקה לכל אחד, אך כשהגיע

מתחזק או בעל תשובה, הרב היה יכול

לשבת עימו בחמימות והארת פנים

למשך כשעה שלימה.

"הדבר שאני נלחם עליו כמו אריה",

העיד פעם מרן הרב בעדני זצ"ל, "הוא

לדאוג לילדי החוזרים בתשובה שיכנסו

למוסדות שלנו ויקבלו יחס שווה".

רבים לא יודעים כי מידי שבת היה

הרב מתפלל בישיבת 'שערי תשובה'

בבני ברק – ישיבה לבעלי תשובה.

כשנשאל הרב על כך, הוא קבע: "בעלי

התשובה שלומדים שם חביבים ויקרים

בעיני ה', ובזכותם התפילות במקום

מתקבלות באופן מיוחד".

מסיבה זו, הקפיד הרב מאוד לקרב את

בנות סמינר 'אור החיים' בבני ברק,

לתת להם מענה ועצה, וכמעט בכל

שבת היו כמה בנות הסמינר אורחות

בסעודתו, אשר היה מחזקן ומעודדן

שיעלו ויתחזקו לבנות בתים נאמנים.

צוואה גדולה ויקרה, הותיר מרן הרב

בעדני בעניין קירוב רחוקים, אותה

חושף בפנינו הרה"ג ישראל דחבש

שליט"א, תלמידו הקרוב ואומר: "כל

אברכי הכולל יודעים היטב כי כאשר

הרב שקוע בלימוד, אין לפנות אליו.

היתה 'יראת הרוממות' להתקרב אליו.

הרב היה שקוע בלימוד ולא הסכים

לשמע על דברים אחרים באותו זמן.

ידענו כי רק מי שיש לו שאלה מאוד

מאוד קשה, יכל לפנות לרב. מלבד

אדם אחד... – המשך בעמוד 4-

"מפני הרעה נאסף הצדיק" (ישעיהו נז, א) – מסבירים המפרשים שני פירושים: (1) לוקחים את

הצדיק ככפרה במקום צרה שהיתה צריכה לבוא. (2) לפני שהצרה מגיעה לוקחים את הצדיק שלא יראה אותה.

ולכן חובה להספיד צדיק כראוי ולהתעורר בזמן זה בכדי לבטל כל צרה שלא תבוא כלל, אמנן!

ממה התפעל הרב בעדני?

אני | אהל

– המשך מעמוד 3 –

רק סוג אחד של אנשים יכל להתקרב אל הרב גם בשעת לימודו – מי שעוסק בקירוב רחוקים לאביהם שבשמיים. כשאני הייתי רוצה לגשת לרב ולהתייעץ איתו על הנושא של קירוב רחוקים, במסגרת פעילותי בארגון 'אחינו', תמיד יכולתי לגשת, בכל רגע ובכל שעה. הרב הדגיש תמיד ואמר לי: "אתה תמיד יכול לבוא אליי ולדבר איתי בכל עת ובכל שעה, בעניין קירוב הרחוקים שאתה עוסק בו, מפני שאני רוצה שיהיה לי חלק בזכות העצומה הזו".

למרות שקיעותו בלימוד, כשרק היה רואה אותי עומד לידו, מיד היה אומר: "מה אתה צריך? בשבילך יש לי זמן. אפילו שעה שלמה, העיקר לקרב רחוקים".

הרב מיד בירך אותי שאצלית, והוסיף שאלה: "זמנה עם החלק שלי? מה, אני לא צריך להשתתף במצוה הקדושה הזו?!", ומיד הוציא מכיסו שטר של 100 דולר, ואמר לי: "זה החלק שלי, קח למימון ההוצאות".

מידי פעם הייתי מביא קבוצות של עשרות תלמידים אל הרב לקבל חיזוק, אך פעם אחת הבאתי קבוצה של שבעה תלמידים בלבד. הרגשתי מאוד לא נעים, אני הולך להטריח אדם גדול

בתורה כמוהו כדי לתת שיחת חיזוק בפני שבעה נערים בלבד. אולי כדאי לבטל? ניגשתי לרב ושאלתי אותו: "הרב, הגיעו כעת לכאן שבעה נערים רחוקים מהתורה, אלא שלא נעים לי מהכמות, אז אולי הרב ידבר איתם בפעם אחרת שיבואו כמות גדולה יותר של בחורים?".

הרב קם מיד מכסאו ואמר: "מה זה משנה הכמות? אפשר לקרב יהודים לאבינו שבשמיים? בוודאי שאעשה זאת!".

הרב נגיש אליהם בפינת בית הכנסת והחל לדבר איתם בחביבות. הם לא ידעו כל כך מי זה הרב בעדני, היו רחוקים מיהדות. הרב שאל אותם אתם רוצים להיות בני תורה? רוצים ללמוד בישיבה? והם פה אחד אמרו לו שלא, הם לא רוצים ללמוד תורה!

אני מאוד התביישתי... בשביל זה אני מטריח את הרב?!, בשביל להביא לו

נערים שאומרים בפה מלא שאין להם שום שאיפה ללמוד תורה. אך הרב לא נבהל. הוא הקדיש להם שעה שלמה, שוחח איתם על יסודות האמונה, קירב אותם מאוד, נתן להם את ההרגשה שלכל אחד יש פוטנציאל וכל אחד יכול להתקרב לאביו שבשמים בקרבה עצומה, ולאחר מכן גם שאל כל אחד מהם בפרטות "מה אתה רוצה שאברך אותך?", כשהוא מעניק לכל אחד את ברכתו החמה.

וכעת למעין דברי צוואה שנתן לי הרב זצ"ל בעניין. שאלתי פעם את הרב זצ"ל: מה הגדר של קירוב רחוקים, עד כמה צריכים להשקיע בזה, האם יש מכסת זמן שצריכים להשקיע? אני אברך העוסק בקירוב רחוקים ואינני יודע אם אני משקיע בזה זמן רב מידי או לא?".

רבותיי, הקשיבו היטיב למילים הקדושות שאמר לי הרב, ומלוות אותי עד רגע זה – מרן הרב בעדני אמר לי במילים הללו: "אברך רגיל, צריך להקדיש לזה זמן פעמיים בשבוע. אבל, מי שמומחה בעניין ויש לו הצלחה בקירוב רחוקים – צריך להקדיש לזה אפילו את כל היום כולו, בלי גבול. כמה זמן שיש לך, תשקיע בקירוב רחוקים!".

וכך כמה פעמים שהייתי צריך להיעדר מהכולל שעות שלימות וימים שלמים, הייתי קצת מדוכדך, וכשראה אותי הרב עודד אותי שזה מה שעלי לעשות וזה רצון ה' ממני. הפלא ופלא!

גופו של הרב היה מסתובב עימנו בעולמנו, אך ראשו היה גבוה בשמיים, הוא עבד את ה' בכל עת ובכל שעה, ולימד אותנו כמה גדול ועצום לקרב יהודים לאביהם שבשמיים, שגם אדם גדול כמוהו רוצה להיות שותף במצוה היקרה הזו, שכל אברך צריך לעסוק בה לפחות פעמיים בשבוע.

האברכים האחרים בכולל היו מסתכלים בפליאה, איך זה שכאני מגיע לדבר תמיד עם הרב בכולל, יש לרב זמן והוא יכול לדבר איתי ולספר לי סיפורים ולצחוק איתי, בעוד שהם היו יראים לגשת אליו בזמן הלימוד, מלבד שאלות שמורות.

התשובה היא שהרב תמיד הראה לי שקירוב רחוקים וזיכוי הרבים – זו שליחות מיוחדת מאד. יותר מכך, אפילו בימים שהרב מסר בהם שיעור כללי והיה מתכוונן לשיעור, כולם ידעו שאין סיכוי בעולם לדבר עם הרב אפילו בעניין הלימוד, אך כשהיה מגיעים מתחזקים שהבאנו לרב, לפתע הוא עצר הכל, דיבר איתם, והאיר להם פנים, והעיקר לקרבם. "פעם סיפרתי למורנו הרב בעדני, ממשיך הרב ישראל דחבש, "שאני יוצא עם תלמידים לצפון, לקרב אותם דרך טיול חווייתי.

מצוה נדירה!

כל אדם מצווה לכתוב ספר תורה, וכעת תוכל להשתתף בכתיבת מילה / שורה / עמוד בס"ת ע"י סופר תלמיד חכם, שהרב ז"ל אבוחצירא העיד כי "השכינה עורה על הכתב שלו".
לפרטים: 052-713-8728

העלון מוקדש לע"ג האישי היקר
ז"ל בן מרים רוח ה' תניחנו בגן עדן

ההקדשה המרכזית

העלון מוקדש לרפואה והצלחה: אבשלום בן ויולט, יונה בדיחי בת טורקיה, גאולה בת דבורה, ולרי אריה בן אירנה, שלמה בן אלה, אלונה בת פלינה, יואב חי אברהם ב"ר וצאצאיו, נוסרת בת יוכבד. ידידיה בן נחמה. לזיווג הגון: בן בן נאדה, אביגיל בת מול. לעילוי נשמת: הרב חיים בן מלכה.

לתגובות: 052-7151858

רחוב מעה בריל 9, ת"א, מעפ' אחיאל
DANIEL777ACHIEL@GMAIL.COM

כיצד יתכן שיברכו 'שבע ברכות' לאחר שבעת ימי המשתה?

ידיה

תפוס אפי

העלון מוקדש לע"ג האישי היקר
ז"ל בן מרים רוח ה' תניחנו בגן עדן